

Benoît Hermans, untitled, 1996

Ooit was ik een vogel

Ooit was ik een vogel, een kuifleeuwerik om precies te zijn. Niet een vogel waarvan je er dertien in een dozijn hebt, zoals een merel of een ekster. Niets ten nadele van hen hoor, maar ik bedoel maar, ik was een zeldzaamheid. Enfin, dat even terzijde. Ik was dus een vogel en floot en vloog zoals ik wilde. Ik was letterlijk ‘zo vrij als een vogeltje’. Tot die éne dag in mei, ik herinner me het nog als de dag van gisteren, hoewel het inmiddels alweer bijna elf jaar geleden is. Ik was zó druk met het eten van heerlijke zaadjes dat ik even vergat op te letten en die stomme rot-kat te laat zag. Dat werd me dus fataal. Ik wilde nog wegvliegen, maar.....ai, te laat! Gelukkig was ik op slag dood en heb ik niet veel geleden.

Vanuit mijn positie in de vogelhemel zag ik wat er verder met mij gebeurde, want nieuwsgierig was ik wel. De kat nam mij mee naar een huis. De deur ging de open en er stond een man in de deuropening van ik schat zo begin dertig in een slordige trui en een vieze broek. De kat legde mij voor zijn voeten neer. Voor hem! De bruto! Hoe durfde hij! Als –ie me nou nog naar een prins of prinses had gebracht, maar nee, naar die man! Hij leek wel een zwerver! De man nam me mee naar een soort van werkkamer. Een zooi dat het daar was! Niet te beschrijven! Plastic poppetjes, half afgemaakte schilderijen, kwasten, textiel, verf, stripboeken alles lag door elkaar. Daar werd ik tussen gelegd. Stel je voor, ik, een prachtige, zeldzame vogel! Als ik er aan denk, word ik er nog kwaad om. Nou ja, de man was wel zorgzaam voor me. Hij bekeek me aan alle kanten, aaide me over m’n veren en veegde het bloed een beetje af. Ik werd in een doosje in de vriezer bewaard en een paar dagen verhuisde ik naar iemand die dieren opzette. Ik vond het er wel een beetje eng, want er waren ook opgezette roofvogels en vossen in zijn werkruimte. Maar het ergste moest nog komen: Ik werd onthoofd!!!! Mijn romp werd achteloos weggegooid, alleen mijn kop werd opgezet. Toen ging ik weer terug naar die man waar de kat me had gebracht. Hij heette Benoît Hermans, had ik inmiddels begrepen en schijnbaar was hij een kunstenaar. Toen ik terug kwam, keek ik met andere ogen in zijn atelier rond. Het was waar, hij maakte dingen van die rotzooi. Zijn werk zag er echt niet onaardig uit, moet ik zeggen. Een tijdje lag ik schijnbaar vergeten in een hoekje van zijn atelier, maar op een dag pakte hij me weer op. Hij had een werk op de schildersezal staan waarop ik een boerenzwaluw zag, eentje zonder kop. Hij zou mij toch niet.....? Jawel hoor, mijn kop ging op het lijf van die zwaluw. IK! Ik, een bijzondere, zeldzame, prachtige kuifleeuwerik op het lijf van zo’n gewone boerenzwaluw! Hoe durfde hij! Ik stond perplex! Met wat secondelijm werd mijn kop op het lijf van die zwaluw geplakt. Ik durfde er bijna niet naar te kijken. Wat was ik nou? Een leeuwerik? Een zwaluw? Een kuifzwaluw? Laten we het daar maar op houden. In eerste instantie vond ik het een grof schandaal, maar inmiddels ben ik eraan gewend. Ik kan er zelfs een beetje de humor van inzien.

Na een tijdje verhuisde ik weer. Ik kwam, met m’n zwaluwlijf, in een galerie te hangen. Er kwamen ontzettend veel mensen. Een ouder echtpaar bleef lang naar me kijken en heeft mijn tenslotte gekocht. Daar ging ik dus weer. Ik kwam tussen allerlei andere schilderwerken te

hangen, maar er was niets dat leek op wat ik bij meneer Hermans gezien had. Daar heb ik jaren gehangen. Ze waren reuze aardig voor me, hoor, af en toe werd ik met een plumeau wat afgestoft, er kwamen regelmatig mensen naar me kijken en die spraken dan over mij, zo in de trant van: “Is dat van Benoît Hermans?” Apart, heel apart!” Verder gebeurde er weinig. Eigenlijk werd ik er langzamerhand trots op dat ik daar zomaar hing. Als ik niet door die kat gepakt was, was ik inmiddels natuurlijk allang dood geweest. Zó oud wordt een leeuwerik nou ook niet.

Toen, op een dag, een maand geleden ongeveer, werd ik weer ingepakt. Ik vroeg me af wat er nu weer met me ging gebeuren. Wie schets mijn verbazing toen ik uitgepakt werd in een museum! Ik kwam terecht in de Stadsgalerij in Heerlen. Werkelijk waar!

Ik werd opgehangen aan een wand, achter het bureau van de suppoosten, twee reuze aardig mensen, die elke bezoeker vriendelijk groeten en wat uitleggen over de tentoonstelling. Oh, er hangt nog veel meer, behalve ik dan, het belangrijkste en mooiste werk natuurlijk van deze tentoonstelling. Er hangt nog veel meer van mijn maker, Benoît Hermans, allemaal heel erg mooi en zeker het bekijken waard. Ja, die plastik poppetjes uit z'n atelier hangen er ook en stripfiguren, alles wat ik toen gezien heb in z'n atelier en nog meer. Er hangt ook werk van een beroemde Duitse dame, Hannah Höch. Zij dateert van ver voor mijn tijd, zo van begin van de 20ste eeuw, maar is nog altijd actueel. Zij maakte met allerlei knipsels prachtige collages. Men zegt dat ze een echte Dadakunstenaar was. Ze maakte heel wat anders dan wat de heer Hermans maakte, maar ook werkelijk de moeite waard om eens rustig naar te kijken. Door de strategische plek waar ik hang, kan ik vrijelijk de ruimte inkijken en zie ik al die prachtige werken. Er liggen ook hele interessante boeken die u beslist een keer ingekeken moet hebben. Over die dame, Hannah Höch, maar ook over Benoît Hermans. Ik heb gehoord dat er ook nog werk hangt van de Stadsgalerij zelf, maar dat ik vanuit mijn positie niet zo goed bekijken, evenmin als het werk van Markus Frings, want dat hangt onderaan de trap in wat de suppoosten de “projectruimte” noemen. Dit moet u echt binnenkort eens komen bekijken. En als u er dan toch bent, kijk even naar mij, achter de tafel van de suppoost, u krijgt een knipoog van me.

Met vriendelijke groet,
De Kuifzwaluw